

Del 4 Gaston

Eftersom jag fick dela Brindos tävlingstillfällen med min make bestämde jag mig för att köpa en egen hund, en schäferhane som skulle vara bara min. Några kamrater tipsade mig om att en knappt 6 månaders hanhund från en kennel i västsverige var till salu. Jag skulle kunna få den hemtransporterad när vännerna hade besökt kenneln där valpen fanns. Vi stämde möte vid en bensinstation där jag skulle få hämta valpen, Estanäs Gaston. Jag hade fått veta att valpen var social och trevlig och att den blivit kvar i kenneln tack vare sin lovande exteriör, men nu hade kennelägaren av någon anledning bestämt att sälja den. Jag hade fallit för att den här hunden hade goda förutsättningar för att "gå bra på utställning", en gren i hundägarskap som var ny för mig och väckte min nyfikenhet.

Jag mötte en mager, vanskött men glad valp som jag egentligen omedelbart borde ha tackat "nej" till, men mitt hjärta sa annat. Mina vänner peppade mig med att valpen säkert skulle bli okey bara den fick äta upp sig. Valpen fick så klart följa med hem och det blev veterinärbesök från första dagen. Veterinären konstaterade att valpen var full av tarmparasiter och att den hade rakitis, vilket visade sig i att revbenen var fulla av små knölar. Rakitis hör man inte talas om nu för tiden men då var det en inte ovanlig åkomma på olika djurslag och berodde på svår vitaminbrist Även människor, särskilt barn, kunde drabbas av rakitis eller engelska sjukan som den också kallades.

Gaston repade sig och han blev en älskad lekkamrat till mina två döttrar. Där borde egentligen min historia om honom sluta. Men jag hade ju stora tävlingsambitioner och var samtidigt nyfiken på utställningsvärlden. Av Gaston blev det ingendera. Att han inte hade kvalitéer för utställning gjorde mig inget men det visade sig att han inte heller hade mentala förutsättningar för att kunna nå upp till mina drömmar. Om jag under åren med mina två första hundar fått lära mig att lösa problem i vardagen, fick jag nu en tuff utmaning i att träna en hund som saknade den arbetslust som krävs av en tävlingshund.

Gaston hade trots allt ett piggt och glatt temperament så lydnadsmomenten gick lätt att få honom att lära sig men när det gällde att spåra eller leta något hade han noll intresse. Jag menar verkligen NOLL. Det positiva i det var att han aldrig visade intresse för vilt, vilket var ett stort plus i mina ögon. Men jag som hade drömt om en tävlingshund kände stor besvikelse varje gång vi var ute på hundklubben. Barnen älskade honom

och han var verkligen en perfekt familjehund för dem. Han drog sällan i kopplet, han var inte intresserad av andra hundar, han var egentligen inte störningsbenägen i något sammanhang.

Jag var fast övertygad om att det måste gå att på något sätt få min "bruksschäfer" att åtminstone klara ett appellspår. Att få honom intresserad av spårföremål var lönlöst och att över huvud taget vilja kontrollera en doft i marken var för honom totalt ointressant. Gaston hade dålig matlust och det enda han visade riktigt sug efter var torkad fisk. Vid den här tiden var just torkad fisk ett vanligt tillskott till hundmaten och det gick att skicka efter de torkade fiskbitarna säckvis. Jag började helt enkelt Gastons spårträning med små torkade fiskbitar i vart annat fotavtryck. Senare i vart femte och så småningom utökades längderna på spåret och avstånden mellan "belöningarna" till att endast finnas i samband med spårföremålen. Kanske var jag en av de första som på 1960-talet började träna godisspår? Det fick ta sin tid, och med min envishet och stora tålamod kom vi till slut ändå upp till segrarklassen. Däremot nådda vi aldrig upp till en championattitel. Jag har ändå ett fint minne från en Malmötävling när det blåste halv storm och spåren var lagda på sandiga Revingehed. Gaston tuffade på i sitt makliga tempo och med mina glada tillrop vid varje tappt, vinkel och apport var han den enda som hade klarat spåret med fullt betyg. Jag har en tung kristallvas i vitrinskåpet som ett kärt minne därifrån.

Jag ville bevisa för mig själv (och för andra) att man kunde lyckas även med en hund som saknade mentala förutsättningar för bruksarbete och med den drivkraften ville jag testa honom även i sök- och rapporthundgruppen. Gaston älskade mina barn så det var tacksamt att ha dem som figuranter i sökskogen. Men att därifrån komma till okända figuranter lyckades jag aldrig med.

En av mina klubbkamrater erbjöd sig att vara mottagare i rapport och en säsong kämpade jag för att lyckas även i den gruppen. Det gick bra om mina barn fanns på samma station som min träningskompis. Men det var inte alltid möjligt och blev till ett krux för fortsatta framsteg efter nybörjarklassen.

Gaston var faktiskt en duktig draghund och vi hade en del framgångar i draghundsspåret. Att han var villig att fysiskt anstränga sig men inte mentalt var en gåta för mig tills jag senare i livet fick möjlighet att testa "riktiga draghundar" på mentaltestbanan. Den typen av hundar visar sällan

intresse för sociala utmaningar. Att kämpa med- eller mot någon är inte detsamma som att kämpa fysiskt.

Flera av mina klubbkamrater undrade hur jag stod ut med en så "tråkig" hund som Gaston och varför jag inte sålde honom som sällskapshund till en barnfamilj. Två gånger satte jag ut en annons i tidningen, men båda gångerna meddelade jag "tyvärr" när köpare hörde av sig.

Gaston var en snäll och sällskaplig hund som gav mig erfarenheter av att momentträning bygger på andra förutsättningar än att utveckla en hund i olika specialområden inom brukssporten. Gaston var alltid beroende av min styrning och peppning och det hade jag inte upplevt hos mina tidigare hundar. Jag tror att det är orsaken till att han har en speciell plats i mitt hjärta. Vi kom aldrig till toppen, men vi gjorde så gott vi kunde och vi var alltid beroende av varandra.

Men en dag hände det som inte fick hända. Brindo och Gaston krockade när de samtidigt hoppade över ett kullfallet träd och Gaston flög på Brindo som hamnade i underläge. Det tog en lång stund innan jag fick isär dem och Brindo var då illa biten. Den händelsen blev slutet för Gaston. Efter den dagen blev läget spänt mellan dem och jag kunde inte ha två hanhundar som inte respekterade varandra. Gaston var den som nu fick flytta hemifrån.